

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **MDDr. L. V.**
bytem X

zastoupena advokátem JUDr. Tomášem Hofrichterem
sídlem Josefská 8, 613 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2020, č. j. MPSV-2020/135461-421/1,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci a předcházející průběh řízení

1. Žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2020, č. j. MPSV-2020/135461-421/1 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání a

potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně ze dne 22. 3. 2019, č. j. BOB-193/2019-2L (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni přiznána podpora v nezaměstnanosti ve výši 8 124 Kč měsíčně po dobu prvních dvou měsíců, ve výši 6 249 Kč měsíčně po dobu dalších dvou měsíců a ve výši 5 625 Kč měsíčně po zbývající podpůrčí dobu.

2. Žalobkyně pracovala v době od 11. 1. 2016 do 31. 3. 2017 na částečný úvazek v zubní ordinaci společnosti Zubní Dvof s. r. o. v Oslavanech, od 3. 4. 2017 do 30. 9. 2017 u MUDr. P. Č. v Ivančicích, od 11. 1. 2016 do 31. 12. 2017 na částečný úvazek u MUDr. K. S. na Zubní klinice Janouškova v Brně a od 20. 11. 2017 do 3. 1. 2018 u společnosti EsteDent s. r. o., z toho do dne 31. 12. 2017 na částečný úvazek. Dne 4. 1. 2018 žalobkyně podala u prvostupňového orgánu žádost o podporu v nezaměstnanosti. První rozhodnutí úřadu práce v této věci ze dne 6. 3. 2018 bylo k odvolání žalobkyně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 8. 2018, za účelem dalšího zjišťování skutkového stavu. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí a k odvolání žalobkyně napadené rozhodnutí.
3. Žalovaný pro výpočet výše podpory v nezaměstnanosti vycházel dle § 50 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) z průměrného měsíčního čistého výdělku žalobkyně, který byl zjištěn a naposledy používán pro pracovní právní účely v jejím posledním ukončeném zaměstnání, tedy zaměstnání ve společnosti EsteDent s. r. o., v rozhodném období, tedy dle § 354 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve čtvrtém kalendářním čtvrtletí roku 2017.

II. Žaloba

4. Předně žalobkyně uvedla, že měla po celé rozhodné období, tedy kalendářní čtvrtletí předcházející žádosti o podporu v nezaměstnanosti, souběžná zaměstnání se zkrácenými úvazky, která se doplňovala, a pracovala tedy v souhrnu na tzv. plný úvazek. Žalobkyně po celou dobu dosahovala příjmů odpovídajících plnému úvazku. Odváděla tak sociální pojištění odpovídající průměrnému čistému měsíčnímu výdělku okolo 23 000 Kč.
5. Žalobkyně namítá, že vzhledem k jejímu průměrnému příjmu a tomu odpovídajícím odvodům na sociálním pojištění měl žalovaný výši podpory v nezaměstnanosti vypočítat z průměrného měsíčního čistého výdělku ve výši 23 268 Kč, tj. součtu jejích čistých průměrných měsíčních výdělků u zaměstnavatelů EsteDent, s. r.o. (ve výši 12 498 Kč) a MUDr. K. S. (ve výši 10 770 Kč). Výše přiznané podpory však byla vypočtena z průměrného čistého měsíčního výdělku pouze od zaměstnavatele EsteDent, s. r. o., aniž bylo přihlédnuto k tomu, že z celkové doby 45 dnů byl tento pracovní poměr žalobkyně pod dobu 42 dnů pouze částečným úvazkem. Vzhledem k tomu, že se jednalo od 1. 1. 2018 o pracovní poměr na tzv. plný úvazek, měly tuto část správní orgány vyhodnotit jako samostatné poslední zaměstnání. Alternativně měly teleologickým výkladem nebo analogií na posuzovanou situaci aplikovat § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti a zahrnout do výpočtu také příjmy od ostatních zaměstnavatelů v rozhodném období. Postup podle § 50 odst. 1 zákona o zaměstnanosti je přepjatým formalismem. Podle žalobkyně se výsledná výše podpory přičí zdravému rozumu a morálnímu citu a napadené rozhodnutí musí být zrušeno jako nesprávné a nezákonné.
6. Podpora v nezaměstnanosti je institutem sociálního pojištění. Obě žalobkyní navrhované varianty odpovídají, na rozdíl od postupu žalovaného, pojistnému principu a účelu institutu podpory v nezaměstnanosti, kdy přiznaná podpora má být poměrná k žalobkyní dosahovaným příjmům a z nich odváděného sociálního pojištění. Žalobkyni tak měla být

podpora přiznána ve výši 15 125 Kč měsíčně po dobu prvních dvou měsíců, 11 634 Kč po dobu dalších dvou měsíců a 10 471 Kč po zbývající dobu. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

7. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve zrekapituloval průběh správního řízení a napadené rozhodnutí. Uvedl, že žalobkyně předložila tři potvrzení zaměstnavatele pro účely posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti od společnosti EsteDent s. r. o. Prvostupňový orgán kontaktoval účetní společnosti a ověřil, že správné je potvrzení ze dne 18. 1. 2018, které vychází ze zaměstnání od 20. 11. 2017 do 31. 12. 2017 a stanovuje průměrný měsíční čistý výdělek ve výši 12 498 Kč.
8. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou. Správní orgány postupovaly v rámci řízení, včetně vydání rozhodnutí, plně v souladu se zákonem. Při stanovení rozporované výše podpory v souladu s § 50 odst. 1 zákona o zaměstnanosti bylo stěžejní určení posledního ukončeného zaměstnání, které žalobkyně vykonávala v rozhodném období a průměrný měsíční čistý výdělek, který byl u ní v tomto posledním zaměstnání v rozhodném období zjištěn a naposledy používán pro pracovní právní účely.
9. Posledním ukončeným zaměstnáním bylo zaměstnání u společnosti EsteDent s. r. o., jelikož skončilo ke dni 3. 1. 2018 (zaměstnání u MUDr. S. skončilo ke dni 31. 12. 2017). Správným potvrzením ze dne 18. 1. 2018 byl stanoven průměrný měsíční čistý výdělek ve výši 12 498 Kč. Tímto žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností. Při výpočtu žalovaný vycházel z předchozího kalendářního čtvrtletí dle § 354 odst. 1 zákoníku práce. Vzhledem k ukončení posledního zaměstnání 3. 1. 2018 jím bylo čtvrté čtvrtletí roku 2017.
10. K žalobním námitkám žalovaný uvedl, že ač se může žalobkyni jevit přístup správních orgánů přepjatě formalistický a přičící se zdravému rozumu a morálnímu citu, postupovaly zcela dle dikce zákona. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2008, č. j. 4 Ads 42/2008 – 95, žalovaný poznamenal, že zákon o zaměstnanosti neobsahuje žádné ustanovení o odstranění tvrdosti a správní orgány nebyly nijak oprávněny svévolně zmírnit dopady aplikovaných ustanovení. Právní úprava podpory v nezaměstnanosti mimoto neposkytuje možnost jakéhokoliv správního uvážení.
11. K použití § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti žalovaný uvedl, že jej nebylo možné aplikovat na případ žalobkyně, jelikož nenaplnila hypotézu tohoto ustanovení, neboť její zaměstnání neskončila v tentýž den. Žalovaný také nesouhlasí s rozdělením pracovního poměru rozšířením úvazku u společnosti EsteDent s. r. o. na dva odlišné pracovní poměry. V potvrzení zaměstnavatele je jasně stanoveno, že se jednalo o jeden pracovní poměr uzavřený na základě jedné pracovní smlouvy.
12. V reakci na vyjádření žalovaného žalobkyně zaslala ještě stručnou repliku, obsahově v intencích již uvedených žalobních bodů.

IV. Jednání před krajským soudem

13. Při splnění podmínek řízení soud ve věci k požadavku žalovaného nařídil ústní jednání, které se uskutečnilo dne 30. 9. 2022 za přítomnosti zástupce žalobkyně a zástupce žalovaného. Obě strany zůstaly na svých dosavadních procesních stanoviscích. Zástupce žalobkyně plně odkázal na obsah žaloby. Zástupce žalovaného odkázal na obsah svého vyjádření k žalobě a doplnil, že platná právní úprava byla interpretována a aplikována

správně. Žalobkyně si mohla své soukromoprávní vztahy upravit tak, aby požadavkům právní úpravy (§ 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti) vyhověla. To se nestalo, ať již z jakýchkoli důvodů, proto bylo na místě aplikovat § 50 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Krajský soud následně konstatoval obsah soudního a správního spisu, dokazování doplňováno nebylo, jednalo se o posouzení právní otázky.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud v souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
15. Žaloba není důvodná.
16. V souzené věci není sporu o vzniku nároku na podporu v nezaměstnanosti, spor je o zjištěnou výši podpory, konkrétně o vyhodnocení posledního ukončeného zaměstnání žalobkyně a aplikaci relevantní právní úpravy na její situaci.
17. Předně se zdejší soud zabýval námitkou nesprávného posouzení „posledního ukončeného zaměstnání“ žalobkyně. Podle § 50 odst. 1 zákona o zaměstnanosti se totiž výše podpory v nezaměstnanosti a podpory při rekvalifikaci uchazeče o zaměstnání odvíjí od průměrného měsíčního výdělku „v posledním ukončeném zaměstnání v rozhodném období“.
18. Podle žalobkyně správní orgány pochybily, pokud za její poslední zaměstnání považovaly pracovní poměr ve společnosti EsteDent s. r. o. od 20. 11. 2017 do 3. 1. 2018. Správní orgány měly jako poslední zaměstnání posoudit pouze část tohoto zaměstnání od 1. 1. 2018 do 3. 1. 2018. Tato část se od původního zaměstnání lišila v širší úvazku a tomu odpovídající výši příjmů. Zatímco do 31. 12. 2017 žalobkyně u společnosti pracovala na tzv. půlúvazek, od 1. 1. 2018 se jednalo o zaměstnání na plný úvazek, tedy v běžném rozsahu. Rozšířenému úvazku pak odpovídaly vyšší příjmy, které by v případě přijetí názoru žalobkyně měly vliv na výši podpory v nezaměstnanosti.
19. Zdejší soud vyhodnotil tuto námitku jako nedůvodnou. Je nesporné, že posledním zaměstnáním žalobkyně byl pracovní poměr ve společnosti EsteDent s. r. o. Ten přitom nebylo možné dělit na dva samostatné pracovní poměry. Změnou rozsahu pracovní doby nedošlo k ukončení jednoho zaměstnání a vzniku dalšího. Na tuto skutečnost nemá vliv ani rozdíl mezi dosaženými příjmy a souvisejícími odvody sociálního pojištění. Výhody, které by pro žalobkyni z jí navrhovaného posouzení zaměstnání vyplynuly, nejsou kritériem, kterým by se správní orgány mohly, či dokonce měly řídit. Správní orgány musí při stanovení výše podpory postupovat podle příslušných právních předpisů, bez možnosti správního uvážení, jak správně uvedl žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 7 Ads 90/2016-23. Skutečnost, že se jednalo o jedno pokračující zaměstnání, vyplývá jak z potvrzení zaměstnavatele pro účely posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti od společnosti EsteDent s. r. o. ze dne 18. 1. 2018, tak z pracovní smlouvy. Žalobkyně jiné důvody k posouzení zaměstnání u tohoto zaměstnavatele jako samostatného od 1. 1. 2018 do 3. 1. 2018 (kromě rozšíření úvazku) neuvádí.
20. Správní orgány postupovaly v souladu s příslušnými právními předpisy a svůj postup vyčerpávajícím způsobem popsaly a odůvodnily v napadeném i prvostupňovém

rozhodnutí. Správně určily poslední zaměstnání žalobkyně, dle něj pak rozhodné období a na základě potvrzení zaměstnavatele pro účely posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti od společnosti EsteDent s. r. o. ze dne 18. 1. 2018 určily jako průměrný měsíční čistý výdělek částku 12 498 Kč.

21. Pokud jde o aplikaci § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, ani v tomto ohledu soud pochybení neshledal, neboť v případě žalobkyně nebyly splněny podmínky, za kterých by podle tohoto ustanovení mohlo být postupováno. Podle tohoto ustanovení platí: „*Ukončili uchazeč o zaměstnání v rozhodném období ve stejný den více zaměstnání nebo zaměstnání a samostatnou výdělečnou činnost, které jsou dobou důchodového pojištění, výše podpory v nezaměstnanosti a podpory při rekvalifikaci se stanoví z částky, která se rovná součtu průměrných měsíčních čistých výdělků nebo součtu průměrného čistého měsíčního výdělku (výdělků) a vyměřovacího základu* (pozn. – zvyrazněno soudem)“
22. Žalobkyně navrhovala aplikaci tohoto ustanovení na základě teleologického výkladu či analogie. Takový postup ovšem není v posuzovaném případě možný. Ani teleologickým výkladem ani analogií, která je v právu veřejném a právu sociálního zabezpečení zvláště institutem zcela výjimečným, nelze postupovat v přímém rozporu s vůli zákonodárce a jazykovým výkladem předpisu, zde § 50 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti.
23. Užití analogie je obecně možné pouze tam, kde na určitou skutečnost nedopadá žádné ustanovení právního předpisu. V odvětví sociálního zabezpečení se přitom analogie zásadně nepřipouští. Práv na hmotné zajištění se lze totiž dle čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod domáhat pouze v mezích zákonů, které toto práva upravují (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2015, č. j. 2 Ads 71/2015 – 16 a ze dne 20. 10. 2011, č. j. 6 Ads 117/2011 – 48). V případě žalobkyně nejde o situaci, která by nebyla právem upravena, neboť spadá pod ustanovení § 50 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Slovní spojení *stejný den* ve smyslu § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti nelze vykládat jako neřešení souběhu výdělečných činností, které neskončily ve stejný den, ale jako určení hranice, od kdy jsou tyto souběžné činnosti hodnoceny dohromady. Žalobkyně ukončila zaměstnání u MUDr. S. dne 31. 12. 2017 a u společnosti EsteDent s. r. o. dne 3. 1. 2018. Jak správně dovodil žalovaný, žalobkyně nenaplnila hypotézu § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti a toto ustanovení tak nemohlo být v případě žalobkyně aplikováno.
24. Obdobné závěry platí i o teleologickém výkladu. Stěžejní podmínkou užití teleologického výkladu je nejasnost či nesrozumitelnost právní normy, nebo rozpor jejího doslovného znění s jejím smyslem a účelem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2016, č. j. 2 As 219/2016 – 35). Žádná z uvedených podmínek však není v nyní posuzovaném případě naplněna. Zatímco § 50 odst. 1 zákona o zaměstnanosti na situaci žalobkyně zjevně dopadá, odstavec 4 předmětného ustanovení nikoliv. Nelze pak na základě teleologického výkladu vyloučit normu upravující posuzovanou situaci a uplatnit normu jinou. Takový postup by byl možný pouze v případě, že by z jazykového výkladu nebylo zjevné, které pravidlo má správní orgán použít. V posuzovaném případě však při jazykovém výkladu § 50 zákona o zaměstnanosti nevznikají žádné pochybnosti a normu ani nelze označit za rozpornou se smyslem a účelem předpisu, neboť pouze stanovuje způsob, jakým bude výše podpory vypočtena. V rozporu se smyslem a účelem zákona by naopak byla aplikace ustanovení, jehož hypotéza není v posuzovaném případě naplněna. Není možné přihlížet k smyslu a účelu normy jednostranně, bez přihlédnutí ke smyslu a účelu podmínek v ní obsažených.

25. Podle důvodové zprávy k § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti se jedná o úpravu řešení těch případů, kdy posledním zaměstnáním uchazeče o zaměstnání je více zaměstnání, včetně jiné výdělečné činnosti, která skončila v jeden den. Správnost jazykového výkladu podporuje též odborná literatura a judikatura. Komentář k § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti uvádí, že: „Ukončí-li uchazeč o zaměstnání při souběhu několika činností tyto činnosti postupně (v různé dny), vychází se při stanovení výše jeho podpory v nezaměstnanosti z té, která byla ukončena jako poslední, a postupuje se podle odst. 1 nebo odst. 2“ (§ 50. In: Ladislava Steinichová a kol. Zákon o zaměstnanosti, komentář, Praha : Wolters Kluwer ČR, 2010). V obdobné věci také rozhodoval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 19. 6. 2015, č. j. 5 Ads 204/2014 – 45, odmítl příjmy ze zaměstnání započítat s tím, že k zaměstnání ukončenému dříve než v den ukončení posledního zaměstnání nemohou správní orgány při výpočtu výše podpory v nezaměstnanosti přihlížet.
26. Dále je nutno uvést, že ani subjektivní důsledky aplikace správného zákonného ustanovení, ač v případě žalobkyně tvrdé, neopravňují správní orgány k jinému postupu. Ať nastaví zákonodárce hranici pro vznik nároku na dávku nebo postup výpočtu její výše jakýmkoliv způsobem, vždy se vyskytnou konkrétní případy, jejichž řešení bude z důvodu své blízkosti k dosažení této hranice připadat účastníkům jako subjektivně tvrdé, či nespravedlivé. Správní orgány však musí postupovat v souladu s právním řádem objektivně, jak již bylo zmíněno výše, a posoudit, zda žadatel o dávku podmínky vzniku nároku v zákonem nastavených hranicích naplnil, či nenaplnil. Hranice pro aplikaci § 50 odst. 4 zákona o zaměstnanosti stanovil zákonodárce jasně a explicitně. Sčítání výdělků ze souběžných výdělečných činností a zaměstnání je možné pouze pokud k jejich ukončení dojde ve stejný den. Vzhledem k tomu, že zaměstnání žalobkyně byla ukončena ve dny rozdílné, ač těsně navazující, správní orgány postupovaly správně podle § 50 odst. 1 zákona o zaměstnanosti.
27. Smyslem podpory v nezaměstnanosti je do určité míry kompenzovat příjmy z posledního zaměstnání (či výdělečné činnosti) a zároveň postupným snižováním výše dávky uchazeče o zaměstnání motivovat k tomu aby si našel zaměstnání nové. Ačkoliv je tedy dopad právní úpravy v posuzovaném případě subjektivně tvrdý, hranice ukončení ve stejný den reaguje právě na účel dávky nahradit příjem z posledního ukončeného zaměstnání, nikoliv všech příjmů v rozhodném období. Jak uvádí sama žalobkyně, převážná část jejího posledního zaměstnání (93,3 %) spočívala v práci na zkrácený úvazek. Vzhledem k tomu, že k ukončení zaměstnání došlo, i když jen krátce, po ukončení souběžného zaměstnání, je na místě aby podpora v nezaměstnanosti nahradila ztracený příjem pouze z tohoto posledního zaměstnání v rozhodném období. O souběžný příjem žalobkyně přišla dříve. Není tedy účelem podpory v nezaměstnanosti kompenzovat i tento příjem.
28. Pokud by správní orgány postupovaly tak, jak navrhuje žalobkyně, popřely by povinnosti, které jim zákon při rozhodování o výši podpory stanovuje a které správní orgán sám měnit nemůže. Není podstatný ani rozdíl mezi výší odvedeného sociálního pojištění a výší poskytnuté podpory v nezaměstnanosti, jelikož zákon pro takovou úvahu neposkytuje prostor. Smysl a účel zákona není naplněn pouze poskytnutím příspěvku (ten byl žalobkyni přiznán), ale také stanovením podmínek pro výpočet jeho výše (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 2 Ads 340/2018 – 23). Vzhledem k neexistenci mezery či nejasností v zákoně není jakákoliv analogie či teleologický výklad na místě a je třeba se přidržet doslovného výkladu § 50 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, který problematiku výslovně upravuje. Postup podle normy, která zjevně dopadá na situaci

žalobkyně a při výkladu nevyvolává jakékoliv pochybnosti, pak nelze označit za přepjatý formalismus.

29. Není na zdejším soudu ani správních orgánech, aby předmětnému ustanovení přisuzovaly jiný účel a smysl než zákonodárce nebo v případě tvrdosti v konkrétním případě aplikovaly jiné ustanovení, na základě uvážení. Pokud by zákonodárce takový postup zamýšlel, ustanovil by pro tuto situaci institut odstranění tvrdosti. Jinak řečeno, pokud zákon stanoví určité podmínky pro výpočet dávky, nelze pokládat za rozporné s jeho smyslem a účelem aplikaci určitého ustanovení jen proto, že v konkrétní situaci dojde k výpočtu dávky v nižší výši, než předpokládal žadatel. Smyslem a účelem dotčených ustanovení není přiznání dávky ve výši nejlépe vyhovující situaci žadatele, ale úprava postupu a podmínek, na základě kterých bude výše dávky stanovena správními orgány.
30. Žalobkyně dále argumentovala pojistným principem podpory v nezaměstnanosti. Má za to, že výše podpory by měla poměrně odpovídat jejím předcházejícím příjmům a jim odpovídajícím odvodům na důchodovém pojištění. K tomu je třeba konstatovat, že ačkoliv podpora v nezaměstnanosti má určitou provázanost se systémem důchodového pojištění, jedná se zejména o institut pracovního práva. Potřebné získání důchodového pojištění z titulu zaměstnání podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti představuje jen technické vyjádření požadavku na jeden rok zaměstnání určité kvality a rozsahu před vznikem nezaměstnanosti. Podpora v nezaměstnanosti je materiálně zajišťována povinným příspěvkem na státní politiku zaměstnanosti, nikoliv důchodovým pojištěním jako takovým (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 55/13). Vyskytují se názory, že příspěvek na státní politiku zaměstnanosti se svým charakterem blíží spíše dani, než pojistnému (srov. Veselý, J. a kol. Právo sociálního zabezpečení. Praha: Linde, 2013, s. 40). Důsledky tohoto odlišení jsou spatřovány v tom, že zatímco u pojištění náleží konkrétní protiplnění, za daň takovéto protiplnění požadovat nelze. *„Rozdíl mezi státním financováním sociálních dávek a financováním prostřednictvím sociálního pojištění je potom možno vyjádřit tak, že ve státním systému občan odvádí státu daně, které plynou do státní pokladny a z ní jsou pak na základě státem (parlamentem) schváleného rozpočtu občanu vypláceny za podmínek stanovených zákonem dávky sociálního zabezpečení. Naopak v sociálním pojištění občan povinně pojišťuje sám sebe pro případ budoucí pojistné (sociální) události anebo občana pojišťuje někdo jiný (zaměstnavatel, stát)“* (Tröster, P. a kol. Právo sociálního zabezpečení. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 77 a násl.).
31. Z uvedeného je zřejmé, že podpora v nezaměstnanosti není toliko institutem sociálního pojištění, jak tvrdí žalobkyně. Žalobkyni nevyplývá z jí odvedeného sociálního resp. důchodového pojištění beze všeho nárok na konkrétní výši podpory v nezaměstnanosti. Nárok na podporu v nezaměstnanosti vzniká na základě naplnění podmínek stanovených zákonem o zaměstnanosti ve výši podle příslušného ustanovení upravujícího výpočet. Jak již bylo uvedeno, správní orgány správně zjistily a posoudily skutkový stav. Správně vyhodnotily a aplikovaly příslušné ustanovení zákona a v souladu s ním určily podporu v nezaměstnanosti ve správné výši.
32. Lze tedy shrnout, že stanovení předpokladů pro poskytování dávek v nezaměstnanosti, jejich výše, způsobu vyplácení, jakož i dalších podmínek, je výhradně v gesci zákonodárce. Žalovanému jakožto orgánu veřejné správy nepřísluší hodnotit vhodnost zákonodárcem přijatých řešení, a relevantní právní předpisy pouze aplikuje v praxi. Pakliže zákon o nezaměstnanosti přesně vymezuje podmínky, které je nezbytné pro přiznání podpory v nezaměstnanosti splnit, jakož i způsob, jakým mají správní orgány určit její výši, aniž by

připouštěl jakékoliv výjimky z jejich dodržení, žalovaný postupoval správně, pokud prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 30. září 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřlová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně